

plegu d'esta llingua en situaciones de formalidá comunicativa (presentaciones, conferencies, esposiciones...) del profesoráu.

Llueu de lo anterior queda, según la opinión de nueso, perafitáu'l valir del llibru que coordinen Idiazabal y Dolz. Namái queda encamentar, darréu d'ello, la so llectura a los futuros profesores de llingües; pero sobro too y d'un mou especial, al profesoráu universitario que trabaya nos estremaos aspectos de la didáctica de la llingua y la lliteratura [Xosé Antón González Riaño].

Jaume CORBERA POU, *La Unió Europea, un mosaic lingüístic*. Palma, Universitat de les Illes Balears & Edicions Documenta Balear, 2013. [Col·leció Abre de Mar].

La Universitat de les Illes Balears ta acabante asoleyar el llibru *La Unió Europea, un mosaic lingüístic*, un volume del doctor Jaume Corbera Pou, profesor de la institución balear, que percuere la realidá plurilingüística de la Xunión Europea, como marcu políticu específicu nel que conviven una bayura d'idiomes que crucien les llindes polítiques en tolos estaos miembros. El llibru fálanos d'una Europa munches vegaes poco conocida por cuenta de l'asimilación de la idea d'un estáu, una llingua, tan estendida na sociedá d'anguaño (francés en Francia, italianu n'Italia, inglés nel Reinu Xuníu, etc.). Europa ye un continente ricu y plural en llingües, anque tea dientro d'un mesmu marcu común en numberoses cuestiones polítiques, y d'esa realidá innegable fala esti llibru.

El volume de Corbera va más allá de ser un simple atlas de llingües del espaciu européu y suma una interesante aportación: la rellación ente la comunidá lingüística catalana y caúna de les llingües y les cultures venceyaes a elles na XE. Les llingües apaecen agrupaes en families lingüístiques y subfamilies, esplicaes nun pequeñu capítulu al entamu de cada grupu d'idiomes, refiriéndose a toes elles col xenéricu «parles» (fales). Asina l'autor fala, por exemplu, de les fales castellanés, les fales franceses, les fales asturleonés o les fales bretones. Esto aproxima al llector a una visión del autor qu'apruz a cada momentu, una güeyada puramente lingüística y despolitizada de la realidá plurilingüe europea, evitando entrar en xuicios de valor sobre la categoría d'estes llingües o sobre'l predominiu d'unes variedaes frente a otres, descrites munches vegaes como dialeutos de la más prestixada o poderosa. Sicasí, nun renuncia l'autor, a lo llargo del llibru, a falar de los casos d'abuso y desprotección llegal que viven los falantes de munches de les llingües del más de mediu centenar d'idiomes descritos.

D'especial interés pal llector asturianu ye'l capítulu dedicáu a «els parlars asturianoleonésos», más que pola descripción sincrónica y diacrónica que fai del

asturianu, correcta y completa, pero básica, polos datos qu'apurre sobre los asemejos ente catalán y asturianu y pol averamientu a la hestoria de les rellaciones ente les dos llingües, apuntando datos llamativos sobre dalgunos de los momentos más significativos, como les primeres tornes conocíes del catalán al asturianu, feches por Marcelino Flórez de Prado, Teodoro Cuesta y Bernardo Acevedo n'homenaxe a Joaquim Rubió i Ors en 1899, actos celebraos n'intercambiu cultural, cantares y obres lliteraries tornaos d'una banda y d'otra, o fechos hestóricos na rellación ente les dos comunidaes, como'l nomamientu del Institut d'Estudis Catalans como miembru d'honor de l'Academia de la Llingua Asturiana na so fundación, en 1981.

Namás discrepo de la descripción fecha del asturianu, completa en datos y clara na unidá del dominiu llingüísticu asturleonés o ástur, en definir al términu *bable* como «denominació popular», cuando tien orixe nes clases cultes y popularizóse de mui recién, más bien pa referise al asturianu lliterariu, y en clara regresión anguaño frente a los glotónimos *asturianu* y *llingua asturiana*.

El volume inclúi amás un discu con cantares nes distintes llingües europees qu'apaecen nel llibru, que permite sentir les más de cincuenta llingües atropaes nel volume d'un xeitu entreteníu. El cantar asturianu ye una adaptación del poema «Cantar de señardá» de Xuan Bello, del discu *Un tiempu meyor*, asoleyáu pol grupu «Llan de Cubel» en 1999, apaeciendo tamién la torna al catalán nel capítulu dedicáu al asturianu.

Un llibru que, como diz el profesor Corbera na dedicatoria del mesmu, va prestar n'especial «A tots els qui creuen en una Unió Europea sense discriminació lingüística, on totes les llengües i totes les cultures siguin igualment respectades i considerades». [Inaciu Galán y González].